

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Lignvm Vitae, Ornamentum, & Decus Ecclesiae

In Qvinque Libros Divisvm. In quibus, Totius Sanctiss. Religionis Divi Benedicti initia; Viri Dignitate, Doctrina, Sanctitate, ac Principatu clari describuntur: & Fructus qui per eos S. R. E. accesserunt, fuissimè explicantur

Wion, Arnold

Venetiis, 1595

Quod non omnes positi sint Episcopi Benedictini in præsentì tractatu. cap.
LX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38372

Ramirus, Burgenſis, Pampelonæ, Rotæ & Barbaſtri Episcopus.
 S. Remaelus, Tungrenſis Episcopus.
 S. Rodeſindus, Compoſtellæ Episcopus.
 Trumuinus, Candidæ caſæ Episcopus.
 Vlticus, Churenſis Episcopus.
 Vlticus, Conſtantienſis Episcopus.
 Vrfio, Virdunenſis Episcopus.
 Vuinfidus, Lichefeldenſis, & Lindiffenſis Episcopus.
 S. Vuiro, Scotorum Episcopus.

*Quod non omnes poſſit. ſint Episcopi Benedictini
 in præſenti tractatu. Cap. LX.*

Vos non ſine magno labore ex hiftoriarum latebris Archiepiſcopos, & Episcopos Benedictinos eruimus, en tibi benigniſſime lector proferimus. Plures tamen fuiſſe de quibus nulla in præſentiarum mentio facta eſt ſcient illi, qui vel a nobis, vel ab alijs ſcripta legerint: quos omnes non tam ſcriptorum negligentia, quam æmulorum Monachiſmi inuidia, ſuppreſſos, in ſuperioribus oſtendimus. Et ut fides dicto ſit, exemplo nobis ſint aliquot ſedes Episcopales, ut Syracuſana, & Catanenſis in Sicilia, Vabrenſis ſive de Lauaur, & Sarlatenſis, in Aquitania, Vuintonienſis, & Vuigornienſis, in Anglia, & Othomenſis in Suetia: (quas omnes Ordinis Diui Patris Benedicti fuiſſe, auctor eſt D. Hieronymus Pauli Barchinonenſis, litterarum Apoſtolicarum Vicecorrector, in ſuo omnium eccleſiarum provinciali, Romæ, anno 1493. excuſo in 4. cuius exemplar in Bibliotheca monaſterii S. Mariæ de Pratalea ordinis S. Benedicti, congregationis Caſinenſis, non procul a Patauio reperitur) ad quas regendas, nullus aſſumi poterat, qui Regulam eiſdem patris expreſſe profeſſus non fuiſſet. Eiſmodi fuit & Eccleſia Metropolitana Montis Regalis in Sicilia, vt in hiftorijs legimus. Hæc quamuis Ordinis Diui Patris Benedicti, ſicut & cæteræ, extiterit, pauci nihilominus admodum, tam illius, quam aliarum ſedium Episcopi ad nos perlati ſunt, ut ex earum catalogo uidere eſt. Et adeo pauci, ut

bb 2 etiam

etiam Sarlatensis, & Othomensis sedes ad nos uacuz redierint, ut ferè & Aragoniæ, ad quas gubernandas communi Patrum illius temporis decreto sancitum esse, ut Episcopi ex monasterio S. Ioannis Rupensis (quod tunc sub Regula Patris Benedicti militabat) assumi deberent, Ioannes Mariana, Societatis Iesu Theologus in hist. hisp. lib. 9. c. 5. attestetur, his uerbis: *Biennio post in diui Ioannis Rupensis, Ramiro Rege presente, Concilium Episcoporum fuit ad septimum calendis Julii, Sancti Aragonii, Sancti Pompelonensis, Garsie Nariensis, Arnulphi Riacurtiensis, Iuliani Castellensis, Pontij Onetensis, atque aliorum Episcoporum magno numero. In eo concilio a Sancto maiore superioribus annis factum decretum, ut Aragonij Episcopi ex eius cenobij Monachis legerentur, communi Patrum consensu sancitum est.* Hæc Mariana, ex cuius uerbis colligimus Episcopos ex monachis Ordinis Diui Patris Benedicti plures ad Aragoniæ Regni sedes moderandas assumptos fuisse, etsi senarium numerum uix attigerimus, iniquitate temporis sic permittente. Et inde arbitror euenisse ut in secunda impressione Pratiæ cancellaria, cui adiunctum est, & Prouinciale omnium ecclesiarum præfati D. Hieronymi Pauli, quæ facta est Lugduni anno Domini 1549. in 16. & in tertia similiter, Venetiis anno 1572. in 8. uerba illa quæ in prima impressione reperiuntur, *Ordinis Diui Benedicti*, ex toto abrasa fuerint; uel, uti in præcedentibus dixi, odio Monachismi; uel certe quod eiusmodi Episcopatus pro maiori parte Ordinis nostri amplius non sint, ipsis monasterijs cum eorum redditibus Episcopatibus iam annexis & incorporatis. Nam ut testantur Matthæus Paris, & Vuestmonasteriensis, alijque nonnulli Anglici scriptores, qui de Episcopis Angliæ ex professo tractant, illius temporis Episcopi non in Palatijs, & amplis ædificijs, ut ferè nunc, habitabant, sed in cœnobijs, cœmunibus Monachorum uictu, & uestitu, contenti; unde factum est ut ab aduentu Sancti Augustini in Angliam, usque ad annum 1200. quo seculo Ordines Mendicantium suscitati sunt, tam multi reperiuntur Monachi ad Episcopatus Anglicanos regendos assumpti. Id ipsum in Germania obseruatum tempore Caroli Magni, Ludouici Pij, & Othonis primi Imperatorum, testatur Petrus Cratepolius de Episcopis Germaniæ: & Catalogi sedium Germaniæ id abunde demonstrant, in quibus, ut plurimum, primi illarum sedium Episcopi, ex choris Monachorum referuntur assumpti. Idque non de Germania tantum, sed & de alijs quoque prouincijs, & sedibus opinandum est: nam, ut uerum fatear, per totum Occiden-

tem vix vnum crediderim Episcopatū superesse qui ex ordine Di-
 ui Benedicti assumptum, vel vnius ad minus non habuerit Episco-
 pum, cum ecclesie nonnullæ (vt dictum est) multo complures ha-
 buerint. Nec mirum videri debet quod aliquot posteriores sedes
 pauciores habuisse legantur, cum fundatione sint recentiores. Eas
 tamen habuisse plerosque, docet sedes Andomarenſis his nostris
 temporibus fundata, sed quorundam scriptorum negligentia, ne di-
 cam displicentia, minime expressos crediderim. Et ita quoque erga
 aliarum diæcesium Episcopos actum videmus & dolemus, quorū
 uita & res gesta, professionisque tituli, perfunctoriè nimis litteris
 commendata sunt, quod non sine iactura Ordinis Monastici expe-
 rimur. Quarum omnium sedium catalogi, si integri & probati ad
 nos peruenisſet, maiori quoque cum integritate & fide præſens tra-
 ctatus in publicum prodijſſet.

De scriptoribus Ecclesiasticis Ordinis S. Bene-
 dicti Nigrorum, quorum,

*Sapientiam narrant populi, et laudes eorum pronunciat
 omnis Ecclesia Sanctorū. Ecclesiast. C. XLIIII.*

Cap. LXI.

VT finem tandem huic secundo libro imponamus,
 quinto loco nunc agendum est de Doctoribus, &
 scriptoribus illis Ecclesiasticis monachis, qui ex
 infinita quodāmodo multitudine ad nostram no-
 titiam peruenire potuerunt. Nam si historicis cre-
 dendum est feruntur fuisse tā in dignitatibus con-
 ſtituti, quam monachi simplices, viri graues quindecim millia scri-
 ptis & eruditione celebres, absque ijs qui postremo hoc nostro se-
 culo floruisse perhibentur; quorum omnium typus repræſentatur
 in illa Abbatum turma quæ ad dexteram S. P. N. Benedicti, statim
 post Episcopos, in ipsius montis ascensu collocata cernitur. Quan-
 tum namque a principio Ordinis, usque ad tempora Gregorii IX.
 Papæ, per octingentos continuos annos, doctrina & sanctitate Or-
 do noster radiarit, testis est Sancta Mater Ecclesia passim ex filiorū
 suorum Benedictinorum fructibus sustentata & ornata: testes &
 Hereſeon tam præteritarum, quam præſentium auctores, ita sancto

bb 3 rum